

syn til de andre Straffeanstalter. Naar man opfatter § 3 bogstaveligt, vilde det bemyndige Justitsministeren til at lade forflytte en Forbedringshuusfange, der sidder i Viborg, til Kjøbenhavns Forbedringshuus, og det er Noget, som idetmindste efter de almindelige Begreber og efter den virkelige factiske Tilstand er en sand Skarpelse. Uagtet jeg virkelig ikke troer, at der er Noget at befrygte eller nogen særdeles Betænkelse ved at antage § 3 i sin hele Udstrækning, forekommer det mig dog, at det er mere passende, at det er Noget, der ordnes ved Lov. Det kan ikke være vanskeligt, da denne Lov kan gives, førend Straffeanstalten i Horsens bliver tagen i Brug, og dersom den oprindelige Omflytning skal indskrænkes til Tugthuusfanger, saa kunde der maaskee gives en ganske simpel Regel, nemlig at alle Tugthuusfanger gif fra alle Straffeanstalter over til Horsens Tugthuus, men hvortil der uden Tvivl burde søies visse Lempninger med Hensyn til Straffetiden, da det uden Tvivl bliver en strengere Straf. Den høitagtede Justitsminister har udtalt, at der ikke for Diebliffet vil blive Tale om at overslytte Fæstningsslaver; det er Noget, som jeg ogsaa anseer for meget rigtig; jeg finder virkelig stor Betænkelse ved Fæstningsslavernes Overslyttelse til et Tugthuus, især i betydelig Mængde; thi, uagtet Fæstningsstraffen i Lovgivningen ansees for at være strengere, er den factisk meget mildere, og Fæstningsslaverne vilde saaledes rimeligvis blive uregjerlige Medlemmer af den nye Straffeanstalt, saa at jeg troer, at det er meget klogt at lade det beroe derved, og for det Første hjælpe sig med Tugthuusfangerne, som forresten blive et temmeligt lille Antal, da der kun bliver Spørgsmaal om Mandsfangerne; men saa kunde ogsaa Loven gaae directe ud paa det, og, som sagt, maaskee indholde den Lempelse, som jeg nylig omtalte.

Dahl: Jeg maa aldeles henholde mig til, hvad den ærede Rigsdagsmand, der nu satte sig, har anført med Hensyn til hvad der er vedtaget i Udvalget. Jeg skal kun for mit eget Vedkommende tillade mig yderligere at bemærke, at jeg meget gjerne vil indrømme, at Grunden til, at der er bestemt, at Forbrydere skulle hændømmes til en vis bestemt An-

stalt, var den, eller idetmindste nærmest den, som den høitagtede Justitsminister har anført, nemlig den, at Omkostningerne skulle bæres af et vist bestemt District. Men det forekommer mig dog, at der tillige derved er etableret en Ret for den Vedkommende, der har forbrudt sig, til ogsaa at udstaae sin Straf paa det Sted, hvor Dommen har bestemt, at han skal udstaae den. Saameget er vist, at han vil betragte det som en Ret, han derved har faaet, og, uagtet disse Mennesker have begaaet større eller mindre Retsbrud, have de dog selv en streng Agtelse for Retten, forsaavidt der er Tale om dens Udøvelse imod dem selv, og de vilde allermindst taale, at der skulde skee Noget, som kunde synes at være et Brud paa den Ret, som de troe tilkommer dem, og det vilde derfor ikke være urimeligt, om der i Straffeanstalterne netop paa Grund af saadanne Forandringer vilde opstaae sørgelige Tumulter. Det forekommer mig ogsaa, at det ikke er saa godt at bestemme, at vedkommende Forbryder skal hændømmes til Straffeanstalter, som endnu ikke ere bestemt eller fuldstændigt indrettede; man veed deels ikke, hvorledes Straffen der bliver, i hvilken Grad eller i hvilket Omfang den vil blive at udstaae; og det forekommer mig mere end rimeligt, at man, naar man bestemmer Forflyttelser fra de Tugthuse, der nu ere, til det, der skal være ved Horsens, vil være nødsaget til i den Lov, der nu vil udkomme, at bestemme en noget kortere Straffetid for disse Personer, som saaledes blive forflyttede. Det er anført, vistnok med Røje, at der finder en fuldkommen fri Omflytning Sted i andre Stater; men det er en ganske anden Sag, hvor Straffeanstalterne engang ere ordnede eens; thi, uagtet der jo vistnok bliver nogen Forskjellighed med Hensyn til de forskjellige Bestyrelser, saa maa det dog forudsættes, at de ere eens. Men Sagen er en ganske anden, naar man har gamle Straffeanstalter, og etablerer nye efter nye Principer, med en anden Straffemyndighed for Forbrydere i det Hele, at da de Fanger, der henhøder i de gamle Straffeanstalter, skulde kunne henslyttes til de nye, uden at der toges Bestemmelse om Straffevarigheden for dem, der saaledes forflyttes; det forekommer mig,